

## Arrest

nr. 224 892 van 13 augustus 2019  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. SOETAERT  
De Selliers de Moranvilleaan 84  
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 10 april 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. SOETAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2018 dient verzoekster, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Kinshasa (Democratische Republiek Congo) een visumaanvraag type C in omwille van medische redenen.

Op 25 januari 2019 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf) geldig voor 30 dagen en één binnenkomst van 1 februari 2019 tot 18 maart 2019.

Op 3 februari 2019 komt verzoekster België binnen. Zij wordt te Dilbeek op 7 februari 2019 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 5 maart 2019.

Op 1 maart 2019 vraagt verzoekster de verlenging van haar aankomstverklaring.

Op 11 maart 2019 wordt de arts van de verwerende partij om advies gevraagd.

Op 29 maart 2019 geeft de arts zijn advies.

Op 1 april 2019 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

#### **BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*De heer / mevrouw :*

*naam en voornaam: N., G. F. (...)*

*geboortedatum: (...).1992*

*geboorteplaats: KINSHASA*

*nationaliteit: Congo (Dem. Rep.) .*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>(2)</sup>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

##### **Artikel 7**

*( ) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*(x) 2° in volgende gevallen :*

*[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

*(...)*

*Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 03/02/2019 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.*

*De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.*

*De verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden : in het antwoord van de arts-adviseur van de dienst Vreemdelingenzaken, op 29/03/2019 overgemaakt aan de dienst Kort Verblijf (opvolging), attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar voorgelegde informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen en dat er bovendien behandeling beschikbaar is in het thuisland.*

*(...)”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

## 2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“Le moyen est pris de la violation des articles 62 et 74/13 de loi du 15.12.1980, des articles 2 et suivants de la loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, du principe de bonne administration, et autres moyens développés en terme de requête.*

*Rappel des principes :*

*Une décision doit être adéquate<sup>3</sup> et proportionnelle<sup>5</sup>.*

*Il convient enfin de rappeler la consécration de principes généraux de droit lors de la modification de 2012 qui a introduit un article 74/13 :*

*Art. 74/13. Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.*

*Plus la compétence de l'administration est discrétionnaire, plus la motivation devra en règle être précise et justifier les différentes étapes du raisonnement de l'autorité C.E., 6 février 2006, n°154.549.*

*Griefs*

*- La partie adverse ne pouvait pas ignorer la vulnérabilité de cette demoiselle.*

*Elle ne pouvait ignorer qu'elle avait été prise en charge par un membre de famille.*

*Cette vulnérabilité aurait dû amener celle-ci à l'interroger (ou eu égard à sa vulnérabilité, interroger ses référents : un de ses médecins, un membre de famille)*

*Certes le principe audi alteram a ses limites – mais dans des cas de vulnérabilité ne devrait-il pas être de droit ... aux fins de permettre de trouver notamment un équilibre entre les intérêts de l'État, et ceux d'une personne vulnérable (qui a acquitté toutes les factures liées à son hospitalisation).*

*- La partie adverse se repose sur un « avis » d'un médecin – alors que ce dernier n'a pas toutes les informations médicales.*

*Constat pour le moins légitime si on les lit avec le Code de déontologie des médecins. On peut notamment citer :*

*Art.. 124 Ces médecins, lorsqu'ils estiment devoir poser un diagnostic ou émettre un pronostic, ne peuvent conclure que s'ils ont vu et interrogé personnellement le patient, même s'ils ont fait procéder à des examens spécialisés ou ont disposé d'éléments communiqués par d'autres médecins.*

*126 § 4. Le médecin contrôleur s'abstient de toute ingérence directe dans le traitement. Il prend contact avec le médecin traitant préalablement à toute décision modifiant celle de ce dernier.*

*§ 5. Si le patient a un médecin conseiller, le médecin expert exercera sa mission en liaison avec celui-ci, sauf exceptions légales. Il ne peut tenir compte de communications d'une partie qui ne soient versées au dossier.*

*....*

*- On doit enfin constater qu'il n'existe aucune analyse de proportionnalité de la mesure prise.*

*\**

*La décision attaquée est manifestement illégale"*

## 2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

*“Het enige middel voert de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van goed bestuur en overige middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift.*

*Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen*

*Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.<sup>3</sup>*

*Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.<sup>4</sup>*

*De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het beginsel van goed bestuur, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden. Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.*

*Stelling verzoekende partij*

In eerste instantie citeert verzoekende partij het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens telt men dat hoe meer de overheid over een discretionaire bevoegdheid, hoe meer de motivering duidelijk moet zijn en zij de verschillende stappen in de besluitvorming dient te rechtvaardigen.

Verzoekende partij voert aan dat verwerende partij niet onwetend kon zijn ten aanzien van haar kwetsbaarheid. Bovendien zou verwerende partij weten dat zij ondersteunt wordt door familieleden. Men is van oordeel dat men haar had moeten ondervragen in dit verband en men stelt zich de vraag of het audi alteram niet dermate zou uitgelegd moeten worden dat dit beginsel in een dergelijke situatie van rechtswege dient te gelden om een afweging te kunnen maken tussen de persoonlijke belangen en de belangen van de overheid.

Verder valt men evenzeer de werkwijze van verwerende partij aan en stelt men dat het advies waar men zich op baseerde in overtreding met de deontologie van de artsen zou zijn en dit meer bepaald omdat verzoekende partij niet persoonlijk onderzocht werd en men beweerdelijk niet over alle gegevens zou beschikken.

De evenredigheid van de beslissing zou ver te zoeken zijn.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.<sup>5</sup>

2 Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1(...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]"

Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij zich in deze positie bevindt waardoor verwerende partij terecht kon besluiten om aan verzoekende partij de bestreden beslissing af te leveren.

De bestreden beslissing stelt immers duidelijk:

"Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 03/02/2019 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken."

Verzoekende partij betwist dit eigenlijk evenmin, maar voert verschillende redenen aan om hieruit te besluiten dat er geen menselijke beslissing genomen zou zijn.

3. Verzoekende partij wijst op haar kwetsbare gezondheidspositie en de aanwezigheid van familieleden en verwijst hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".<sup>6</sup>

Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met onder meer het gezinsleven van verzoekende partij of de gezondheidstoestand, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken. Dit artikel bevat op zich echter geen enkele formele motiveringsverplichting<sup>7</sup>

De bestreden beslissing stelt echter duidelijk:

*“De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.*

*De verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden: in het antwoord van de arts-adviseur van de dienst Vreemdelingenzaken op 29/03/2019 overgemaakt aan de dienst Kort Verblijf (opvolging), attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar voorgelegde informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen en dat er bovendien behandeling beschikbaar is in het thuisland.”*

*De verwerende partij heeft dan ook kennis genomen van de elementen die haar ter kennis waren en heeft deze samengebracht in de bestreden beslissing. Er werd rekening gehouden met deze elementen en de bestreden beslissing kon geldig genomen worden.*

*Het feit dat verzoekende partij eventueel een opleiding zou willen volgen in België doet hieraan evenmin afbreuk.*

*4. Verwerende partij wijst er in dit kader verder nog op dat het voor verzoekende partij mogelijk is om een verzoek tot machtiging tot verblijf in te dienen op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 zo zij meent hiertoe redenen te hebben.*

*5. Voor wat de voorgehouden schending betreft van het artikel 124 van de deontologische code van de geneesheren meent verwerende partij dat deze bepaling geenszins geschonden is.*

*Verwerende partij merkt op dat de arts betrokken bij het verlenen van het advies voorafgaand aan de bestreden beslissing geen zorgverlener is die een diagnose zou moeten stellen of prognose zou moeten maken. Deze verantwoordelijkheden blijven bij de behandelende geneesheren van verzoekende partij.<sup>8</sup> Er wordt enkel gevraagd als deskundige een advies te geven.<sup>9</sup>*

*Bovendien behoort het niet tot de bevoegdheid van Uw Raad om zich uit te spreken over de eventuele deontologische fouten van een geneesheer, maar wel om na te gaan of de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd werd. Verwerende partij kan, gelet op haar hoedanigheid, bijgevolg de deontologische code van de geneesheren niet schenden.<sup>10</sup>*

*Dit middel faalt dan ook naar recht.*

*6. De grief waarbij aangevoerd wordt dat het audi alteram beginsel, geschonden zou zijn en waarbij men zich de vraag stelt of dit beginsel in een geval als het huidige niet van rechtswege geldend zou moeten zijn, faalt in feite. Het blijkt inderdaad uit het administratief dossier dat verzoekende partij alle kansen geboden werd om alle elementen aan te voeren die zij meende te kunnen aanvoeren. Er werden onder andere medische attesten gevoegd, een bevestiging van een afspraak bij het ziekenhuis, etc. en hiervan is een bevestigend formulier te vinden in het administratief dossier. Dit alles vond plaats voor het nemen van de bestreden beslissing.*

*Het komt aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren <sup>11</sup>. Gelet op het voorgaande gehoor had verzoekende partij hiertoe alle kansen.*

*Onder andere blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van voldoende concrete elementen voor te brengen die zij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing welke in de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.<sup>12</sup>*

*In ieder geval voorziet het recht op een behoorlijk bestuur met name dat iedere persoon die eventueel negatief aangetast wordt door een individuele maatregel ten aanzien van zijn persoon, voor het nemen van een dergelijke beslissing de kans geboden wordt om zijn standpunt aan de overheid mee te delen. Het arrest van het Europees Hof van Justitie (hierna EU HvJ) d.d. 05.11.2014, n° C-166/13 stelt dat:*

*“Zoals het Hof er aan herinnert heeft in het punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C-372/12, EU:C:2014.2081 volgt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest dat dit zich niet richt tot de lidstaten, maar enkel tot de instellingen, organen en organismen van de Unie (zie in deze zin arrest Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan een aanvrager van een verblijfstitel uit artikel 41, paragraaf 2, a geen recht om gehoord te worden halen in iedere procedure ten aanzien van zijn verzoek.” <sup>13</sup>*

*Deze rechtspraak wordt trouwens toegepast door een arrest van de Raad van State nr. 229.382 dd. 27 november 2014.<sup>14</sup>*

*Verwerende partij herinnert er aan dat in tegenstelling tot de onderrichtingen van arrest van 10.09.2013 (C-383/13) van het Europees Hof van Justitie dat verzoekende partij wel elementen aanvoert waarover zij gehoord had willen worden, maar dat er reeds geoordeeld werd over deze door haar gekende elementen bij het nemen van de voorliggende bestreden beslissing.*

*Bijgevolg blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van concrete elementen voor te brengen die zij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing en blijft bijgevolg tevens in gebreke in welke zin de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.<sup>15</sup>*

*Verzoekende partij bewijst dus niet dat haar recht om gehoord te worden geschonden zou zijn.*

*7. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.<sup>16</sup> Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de*

*beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.<sup>17</sup>*

*8. Het evenredigheidsbeginsel staat Uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.<sup>18</sup>*

*9. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond."*

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 3 februari 2019 en haar regelmatig verblijf nu verstreken is. Daarnaast wordt nog overwogen dat "(d)e aanwezigheid van familieleden in België" haar "niet automatisch recht (geeft) op verblijf", en dat de verlenging van haar verblijf haar niet kan worden toegestaan omdat de arts-adviseur in zijn antwoord overgemaakt aan de dienst Kort Verblijf op 29 maart 2019 attesteert dat "er op basis van de hem/haar voorgelegde informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen en dat er bovendien behandeling beschikbaar is in het thuisland."

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in licht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

De Raad merkt op dat de rechtspraak van de Raad van State stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

*"De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf."*

*De verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden : in het antwoord van de arts-adviseur van de dienst Vreemdelingenzaken, op 29/03/2019 overgemaakt aan de dienst Kort Verblijf (opvolging), attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar voorgelegde informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen en dat er bovendien behandeling beschikbaar is in het thuisland."*

Verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) haar kwetsbaarheid niet uit het oog mag verliezen en dat zij ten laste wordt genomen door een familielid.

In de bestreden beslissing wordt over het familieleven van verzoekster het volgende uiteengezet: *"De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf."*

In een interne nota die werd opgesteld op dezelfde dag als maar voorafgaand aan de thans bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

*"Opmerking:*

*- uit 3bis blijkt dat er een tante is hier die haar ten laste wou nemen"*

Aldus blijkt dat de gemachtigde er oog voor heeft gehad dat verzoekster familieleden heeft in België bij wie zij mogelijk verblijft. Uit de stukken van het administratief dossier (mail van de Dienst vreemdelingenzaken naar de gemeente Dilbeek op 11 maart 2019) blijkt verder dat er een tenlasteneming (bijlage 3bis) door een tante werd ondertekend in het kader van verzoeksters visumaanvraag maar dat deze tenlasteneming niet werd aanvaard. Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat de aanwezigheid van familieleden in België haar niet automatisch recht op verblijf geeft.

Verzoekster werpt op dat de gemachtigde verwijst naar een advies van een arts maar dat deze arts niet alle medische informatie heeft. Verzoekster laat evenwel na *in concreto* toe te lichten van welke precieze medische informatie de verwerende partij volgens haar geen kennis had. Verzoekster vroeg op 1 maart 2019 de verlenging van haar aankomstverklaring. Verzoekster had evenwel de kans om de vereiste toelichtingen te verstrekken in het kader van haar aanvraag tot verlenging van haar aankomstverklaring en om deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken te onderbouwen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde over de gezondheidstoestand van verzoekster heeft gemotiveerd. Verzoekster betwist niet op ondubbelzinnige wijze dat er *"geen tegenaanwijzing is om te reizen"* en dat de *"behandeling beschikbaar is in het thuisland."* Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde niet of op kennelijk onredelijke wijze haar gezondheidstoestand in rekening heeft gebracht.

De Raad wijst voorts nog op wat de verwerende partij in de nota met opmerkingen heeft uiteengezet: *"4. Verwerende partij wijst er in dit kader verder nog op dat het voor verzoekende partij mogelijk is om een verzoek tot machtiging tot verblijf in te dienen op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 zo zij meent hiertoe redenen te hebben."*

Verzoekster verwijst naar de artikelen 124 en 126 van de Code Geneeskundige Plichtenleer.

De Code Geneeskundige Plichtenleer heeft als doel de artsen een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de Code der Geneeskundige Plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De Code van de Geneeskundige Plichtenleer werd evenwel nooit als algemeen bindend verklaard, noch vermag de Nationale Raad van de Orde van Artsen door middel van de adviezen bindende regels opleggen. Er wordt voorts op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekster zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code' vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Verzoekster verwijst nog naar het beginsel *audi alteram partem*. Verzoekster stipt aan dat de verwerende partij haar kwetsbaarheid niet uit het oog mag verliezen en voert aan dat haar kwetsbaarheid in aanmerking zou zijn genomen indien zij hiertoe was gehoord of indien haar artsen of haar familieleden hiertoe werden gehoord. Verzoekster stipt aan dat de gemachtigde zich beroept op een medisch advies van een arts maar dat deze arts niet alle medische informatie heeft.

Verzoekster vroeg evenwel op 1 maart 2019 de verlenging van haar aankomstverklaring. Verzoekster had de kans om de vereiste toelichtingen te verstrekken in het kader van haar aanvraag tot verlenging van haar aankomstverklaring en om deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken te onderbouwen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Een schending van het beginsel *audi alteram partem* wordt niet aangetoond.

2.3.5. Voor het overige laat verzoekster na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen zij geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.



Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET